

skal der komme noget ud af det, tror jeg rigtignok, at der maa tages fat paa en anden Maade. Jeg er bange for, at de kommunale Autoriteter, i alt Fald de ude paa Landet, ikke naar ret vidt, og derfor beklager jeg vedblivende, at der paa Finanslovsforslaget for i Aar staar som i Fjor, at Tilskuddene er afhængige af, at det er de kommunale Autoriteter, som tager fat.

Wulff: Jeg skal begynde det, jeg agter at sige, med nogle almindelige politiske Bemærkninger paa min Gruppes Vegne, og jeg vil da begynde med at omtale, hvad de foregaaende Talere har omtalt, at vi for Øjeblikket lever under en overmægtig Indflydelse af den store Verdenskrig, som finder Sted omkring os; den prægede sidste Samling, og den vil komme til at præge ogsaa denne. Denne alvorlige Situation skabte i forrige Samling det ikke almindelige Forhold, at Folket og Rigsdagen glemte Partiskel, samlede sig om Kongen og skød alt andet til Side i den enige Beslutning at ville hævde det, som er Danmarks Politik og maa være det, som er alle danske Partiers Politik, og som ligger til Grund for hele vor Forsvarsordning: Opretholdelsen af Danmarks Neutralitet i den Krig, som raser rundt omkring os. Regeringen fremsatte den Gang med en Hurtighed og Bestemthed, som vi kun skylder Anerkendelse, en Række Lovforslag, som skulde give den Midler i Hænde til at gennemføre vor Neutralitetspolitik; alle Partier paa Rigsdagen fulgte Regeringen, og de Midler, som Regeringen krævede til Opretholdelse af Neutraliteten, det være sig pekuniære eller militære Midler, blev givet enstemmig af begge Rigsdagens Ting. Det, som paa den Maade skete i forrige Samling, vil være bestemmende for vor Holdning ogsaa i denne Samling, saa længe de Forhold varer, som var Forudsætningen derfor. Det er en velkendt Sag, at vi politisk er Regeringens Modstandere, Radikalisme og Konservatisme er ikke det samme. Jeg kan sige ligesom det ærede Medlem fra Æbeltoft (N. Neergaard), at det er ikke Bagateller, som disse Modsætninger drejer sig om. Men saa længe Regeringen staar som Udtryk for den Samling i vort Folk, som Krigssituationen har fremkaldt, og som den kræver, nærer vi ikke Ønske om noget Ministerskifte. Vi vil da vedvarende glemme Partistridighederne og yde Regeringen den Støtte, som det under saadanne Forhold er sim-

pel Pligt mod Fædrelandet at yde den Regering, som er vort Lands ansvarlige Styrer. Det er meget muligt, at den haardeste Del af Regeringens Opgave endnu staar tilbage og vil stille endnu større Krav til Regeringen end det, som allerede er sket. Hermed tænker jeg ikke paa Muligheden af, at vi kan blive inddraget i Kampen — jeg nærer den Forhaabning, at det skal lykkes os at opretholde vor Neutralitet —, men Soldaten, som staar paa Vagt Dag ud og Dag ind, sløves let, naar han i den lange Tid, der gaar, ikke opdager noget, som synes ham farligt; det kan gaa Udkigsmanden til Søs paa samme Maade, hans Aarvaagenhed kan sløves, og naar den sløves, er det, Katastroferne sker. Dette Billede gælder ogsaa for Regeringen og dens Pligt for Tiden; det gælder om for os, at vi ikke luller os ind i en falsk Tryghedsfølelse, som kunde forlede os til at svække den Aarvaagenhed, som vi maa opretholde. Lynet kan ramme os, selv om vi haaber, det ikke skal ramme os. Derfor gælder det vedvarende om at opretholde hele det Apparat til vort Neutralitetsværn, som vi har sat i Scene, i usvækket Stand. For at det skal ske, kræves der, ved vi godt, fra Regeringens Side en Aarvaagenhed og urokkelig Fasthed, der, som jeg sagde før, kan stille større Fordringer til den end det store Initiativ stillede til Regeringen i forrige Samling. Det er saadanne Egenskaber, der kræves, og der forlanges en kraftig Evne til at kunne modsætte sig Tryk ogsaa indvendig fra, f. Eks. fra den ikke ringe Del af Befolkningen, som kommer til at lide under de Byrder, som det nationale Vagthold kræver af den; men det er ganske nødvendigt, at dette opretholdes. Opfyldes alt dette, alle disse Krav til Regeringen, vil vi paa vor Side støtte den af al vor Evne. Man kan sige — det vil jeg føje til —, at vor Evne maaske ikke er stor; vi er kun en ringe Gruppe; men jeg vil dog sige i al Beskedenhed, at nogen Betydning turde vor Tilslutning dog maaske have ogsaa af den Grund, at vi, som alle ved, har Ret til at tale paa en adskillig større Del af den danske Befolknings Vegne end den, der svarer til den Brøkdæl, vi udgør af dette Tings Medlemsantal.

Der har altsaa i forrige Samling været og der er vel endnu antagelig Enhedsstemning i vort Folk, saa vidt Krigssituationen kræver det, men i denne Samling faar vi med mange andre Ting at gøre end Krigslove, og hvis Samstemningen skulde have en saadan Styrke, at den